

Adam R. Bartnicki

Uniwersytet w Białymstoku
ORCID: 0000-0002-2360-5462

doi.org/10.34765/sp.0220.a01

WŁADZA W ROSJI – LOGIKA SAMOREKONSTRUKCJI SYSTEMU

Streszczenie

Potencjał i społeczne przyzwolenie na zmiany w Rosji zostały wyczerpane już w 1993 r. Kolejne lata przynoszą coraz większą i coraz bardziej jawną kontynuację rozwiązań z przeszłości. Pewne specyficzne uwarunkowania przywództwa władzy są rzecz jasna typowe dla każdego systemu politycznego, w tym artykule chodziło jednak o podkreślenie czynników, które wpływały na polityczną pozycję przywódcy, a także tych, które przesądziły o klęsce „projektu demokratycznego” w Rosji. W tym kontekście szczególną uwagę zwrócono na uwarunkowania historyczno-kulturowe, cechy osobowościowe prezydenta oraz spuściznę czasów komunistycznych. Ta ostatnia kwestia była kluczowa z punktu widzenia budowy systemu quasi-autorytarnego i autorytarnego (po 2000 r.). Pewnym paradoksem rosyjskiej rewolucji lat 90. było to, że w walce „starego” i „nowego” zarówno władza, jak i elity, walczyły o przeniesienie do nowej Rosji jak największej liczby rozwiązań z ZSRS. Rosja miała być zreformowaną kontynuacją państwa komunistycznego pozbawioną jedynie kilku istotnych wad dawnego systemu. Polityczne zmiany w latach 1991–1993 nie skruszyły prawdziwych fundamentów życia politycznego ZSRS. W znacznym stopniu były więc tylko mniej lub bardziej udaną adaptacją istniejącego systemu do zmieniających się realiów. Tym samym wiele elementów składowych Rosji było jedynie prostą kontynuacją tradycji i rozwiązań sprzed 1991 roku.

Słowa kluczowe: Rosja, autorytaryzm, Władimir Putin.

Kody JEL: N4